

CICIBAN

LETNIK XVI

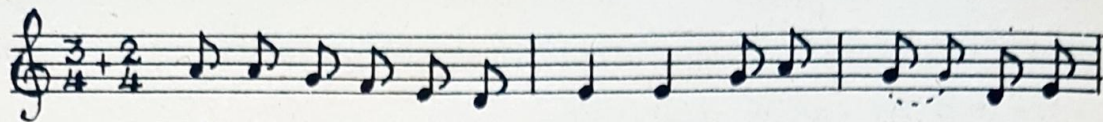
LETO 1961-62

Ljubljana 1962

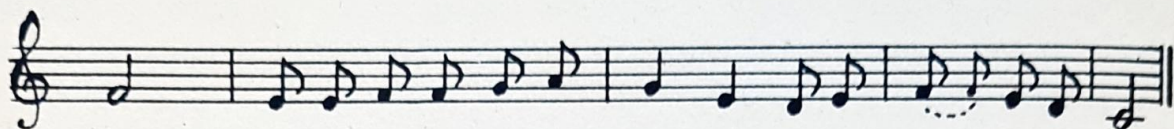
Topli veter

Neža Maurer

Miro Kokol

1. Maje-jo se temne smreke sem in tja, sem in
2. Maje-jo se še o - bla-ki vrh ne - ba - sem in
3. To prišel je veter zju-ga, topli veter od mor-

1. tja... maje-jo se si-vi bo-ri, sem in tja, sem in tja...
2. tja... kdo je, kdo je, ki z dre-ve-si in o - bla-ki se i - gra?
3. ja, pa ves svet se je za - ma-jal-sem in tja, sem in tja...

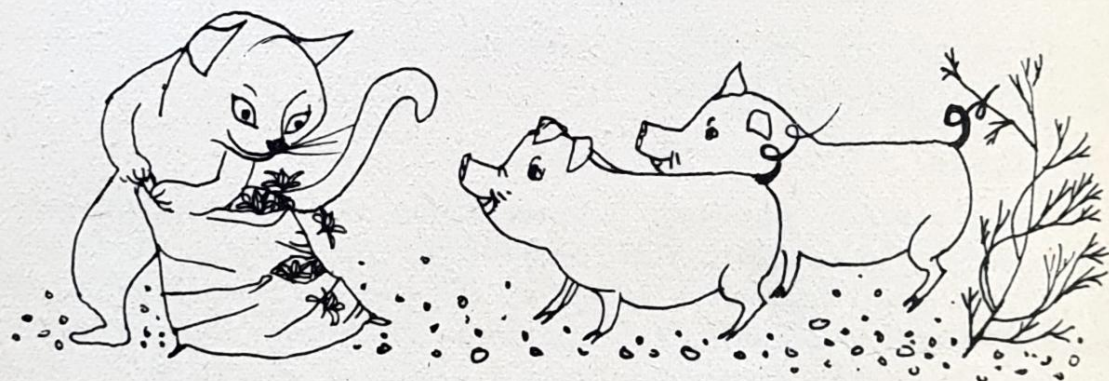
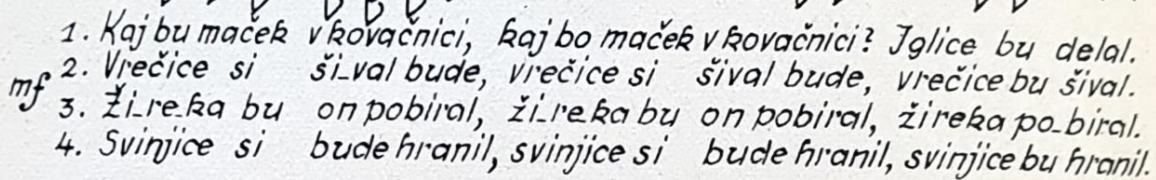
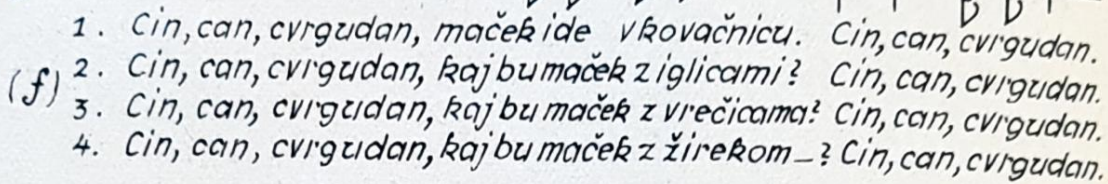
Miro Kokol, ki vam je, dragi otroci, uglasbil pesmico o »TOPLEM VETRU«, je doma s Štajerskega. Kot otrok je s svojimi vrstniki pasel živino na zelenih livadah in pobočjih Ptujске gore. Na leta, ko je pastiroval, ima prijetne spomine. Pastirji so spomladi majali piščalke in nanje brlizgali ves ljubi dan. Miro pa je prepeval. Tako prepeval, da se je razlegal njegov zvonki glas daleč naokrog, in ljudje, ki so ga slišali, so rekli: »Aha, to je pa naš Miro«.

Pel je tudi kasneje, v šoli. Ko je iskal Avgust Šuligoj, bivši dirigent slovitega mladinskega zbora »Trboveljski slavčki« po vsej Sloveniji pevce za nov mladinski zbor, je prišel tudi v Ptuj. Ko je slišal Mira, se je takoj ogrel za njegov lepi glas in povabil ga je v Ljubljano. Tako je Miro postal pevec Mladinskega zbora Slovenske filharmonije. Ker ga je glasba veselila, se ji je posvetil. Zdaj je dirigent in skladatelj. Njegovo pesmico objavljamo z željo, da bi napisal našim mladim pevcem še veliko tako lepih pesmi.

JANEZ BITENC

(Medimurska narodna)

Veselo

Bi stopili na kratek obisk k mladim hrvaškim prijateljem? Veseli nas bodo in radi bodo pokazali, kaj znajo; igrajo na tamburico, priljubljeno hrvaško narodno glasbilo, v živopisnih narodnih nošah plešejo poskočne ljudske plese in pojo. Malokdo zna toliko veselih, šegavih pesmic, kot prav pionirji iz Medjimurja. In če bi nas res enkrat zanesla pot tjakaj, v hrvaško Medjimurje, kaj ne bi bili vaši mladi prijatelji veselo presenečeni, če bi slišali iz vaših grl to-le šaljivo pesmico, ki jo danes objavljamo? Dajte, naučite se jo in verjemite, da jo boste radi prepevali in imeli z njo veliko veselja.

Češnja
(Grigor Vitez)

Prisrčno

Borut Lesjak

Kot da bisne — žinke be-le nale — te-le so na vr-tu

be-le češnje zacve-te-le. To domača zemlja čipk je naklje-

kljala, in jih otro — čičkom za veselje da-la. Pa ne bo jim

da-no dolgo zvejble — ste-ti, kot metulji be-li

bodo odpadli cve-ti. A po sladkih češnjah kmalu bodo

pti-ce kljunčke izlego — va-le fantki pa ro — či — ce.

Si lahko mislite štiriletnega fantka, ki igra na harmoniko, tako veliko, da se komaj vidijo izza nje drobne roke in kuštrava glavica? Sam sedi na velikem odru opernega gledališča, njegovo igranje pa pozorno spremlja množica ljudi in mu potem, ko konča, navdušeno ploska in vzklika: »Še, še...!«

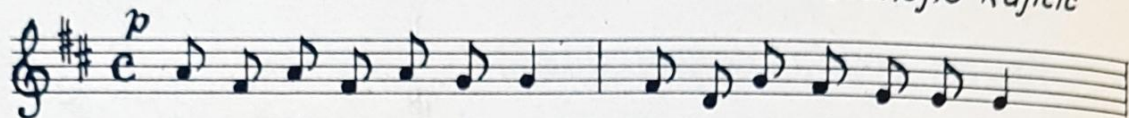
Ta fantek je bil Borut Lesjak, znan skladatelj, ki vam je uglasbil tudi tole pesmico o »Češnji«. Še danes mu je ta dogodek živo pred očmi in kadar vidi mlade pevce in godce, se spomni na svoje detinstvo in na svoj prvi nastop v opernem gledališču.

Račice

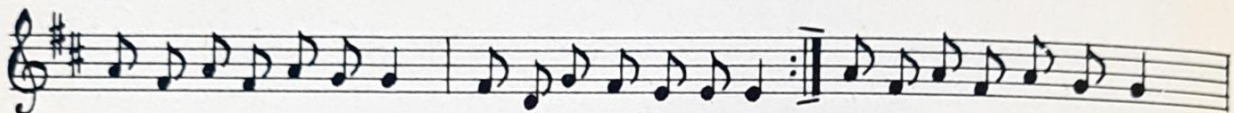
prev. Desanka Maksimović

Umerno

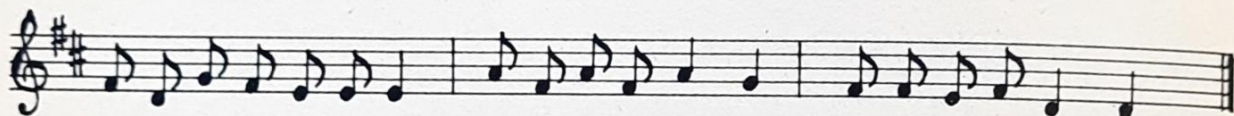
Stanojlo Rajičić

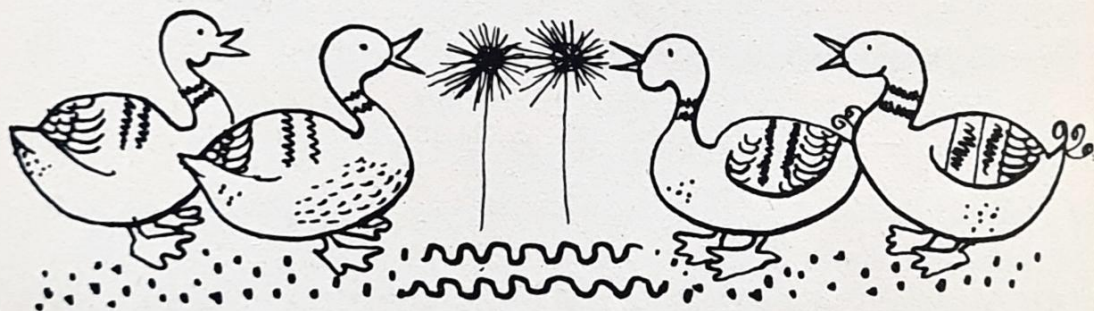
1. Za-va-lje-ne ra-či-ce, vse rume-ne sestri-ce,
2. Po ste-zi-ci še-ta-le, tja k vodi-ci le-ta-le,

1. kje ste danes plavale, kje ste se zabava-le.
2. plavale, poli-va-le, glavice umi-va-le. 3. Pesmice prepe-va-le,

3. v senčici zadrema-le. Zdaj smo pa opra-ne, si-te in zaspa-ne.

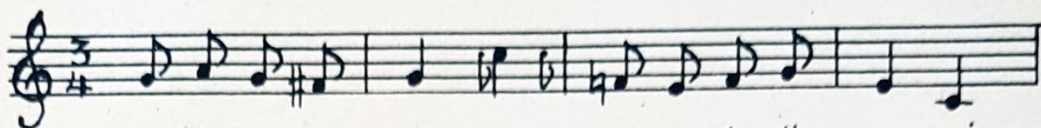
STANOJLO RAJIČIĆ je srbski skladatelj. Piše velika, pomembna glasbena dela: opere, koncerte, simfonije. Ker pa ima rad otroke, najdemo v seznamu njegovih skladb tudi prikupne otroške pesmi. Stanojlo Rajičić ima tudi punčko. Ime ji je Bibi. Zanja je napisal deset skladb in jih izdal v zbirki »Pesmice mojega cvrčka ...«. To so pesmi, ki pojejo o živalih, ptičkah, rožicah in še o marsičem, kar otroci z zanimanjem poslušajo. V tej zbirki najdemo tudi pesmico o račkah. Objavljamo jo z željo, da bi jo tudi vi, slovenski otroci, radi zapeli. Skladatelj Stanojlo Rajičić bi bil gotovo vesel, če bi vedel, da so njegove pesmice vzljubili tudi naši otroci...

Zajček zobke brusi

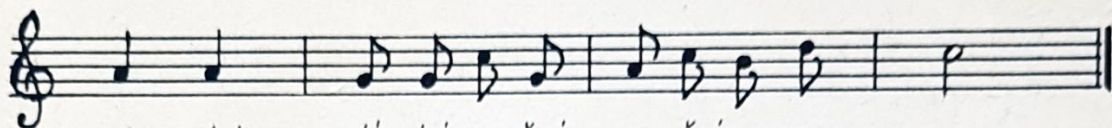
(Neža Maurer)

Šaljivo

Janez Bitenc

1. Zajček zobke bru-si na de-be-li re-pi,
2. Kadar zi-ma pri-de in be-li sneg za-pa-de,
3. Plotec bo pre-glo-dal na se-nik bo ši-nil

1. da bi — li bi močni, močni prav za — res.
2. zaj-ček, ma-li rjavček taval bo o — krog.
3. in na toplem čakal, da bo sneg sko — pnel.

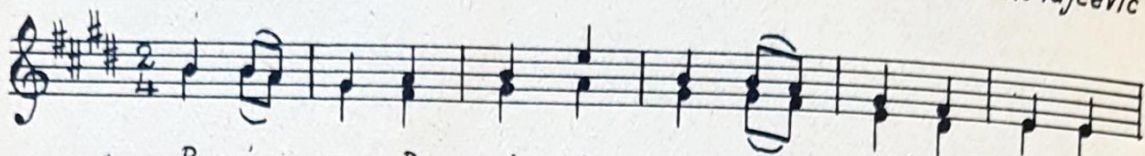
Res, kako različne so zajčkove in vaše želje. Dolgoušček si na vso moč želi, da bi sneg skopnel, vi, otroci, pa komaj čakate belo odejo, da bi se nasankali, nasmučali in nakepali po mili volji. In če bo šlo vse po sreči, če zajčka ne bo ujel kmet ali ga prepodil iz varnega toplega senika lovski pes in če se vam ne zgodi kaj nerodnega na strmem bregu, boste vsi prišli na svoj račun; zajček bo dočakal zeleno travo in sladko deteljico, vi pa boste z veseljem pozdravili pomladno sonce. Prineslo vam bo novo veselje in nova doživetja. Pesmico o zajčku, ki si brusi zobke, pa le veselo zapojte in priključite z njo bele snežinke iz temnih oblakov...

Borjani, Borjanke

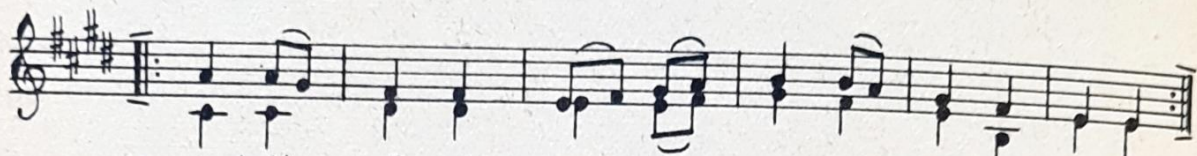
Makedonska narodna

Veselo

Harmoniziral: Marko Tajčević

1. Borja — no, Bor — jan — ke sal ti li si mo — ma,
2. Glasot ti se ču — je gordo na — ša nji — va,
3. Te — be da te slu — šam, ko — ja pesna pe — ješ,

1. sal ti li si mo — ma, sal ti znaš da pe — ješ.
2. sr — pa si o — sta — vim, te — be da te slušam.
3. ta ja da za — svi — rim, o — ro da na — pravim.

»Borjanka, deklica, ti si, ki tako lepo poješ. Do naše njive se razlega tvoj glas in ko te poslušam, neham žeti. Potem še jaz vzamem piščalko, zapiskam nanjo in zaplešem kolo...«

Tako poje makedonska narodna pesmica, ki jo danes objavljamo. O Makedoniji, republiki, ki je od naše domovine, Slovenije, najbolj oddaljena, ste bržkone že precej slišali. Tam so velike hidrocentrale in nove tovarne, ki predelujejo prejo. Ljudje goje lan in konopljo pa tudi bombaž. V Makedoniji raste tobak in sladko grozdje, na močvirnih poljih pa uspeva riž. To je bogata dežela, polna sonca.

Ljudje radi pojo in plešejo. Imajo čudovito vezene in tkane narodne noše in kadar se pojavijo na odru, da zapojejo in zaplešejo, se jim gledalci ne morejo dovolj načuditi. Tudi vas bodo radi poslušali, če jim boste zapeli veselo pesmico o pevki Borjanki.

JANEZ BITENC

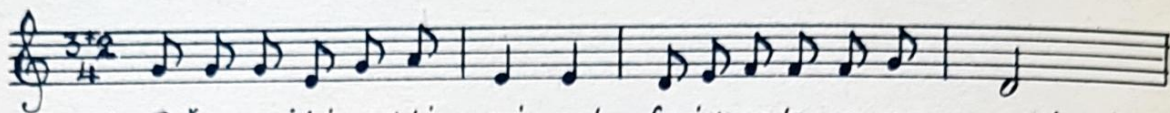
Narisala CITA POTOKAR

Sinko - očetu partizanu

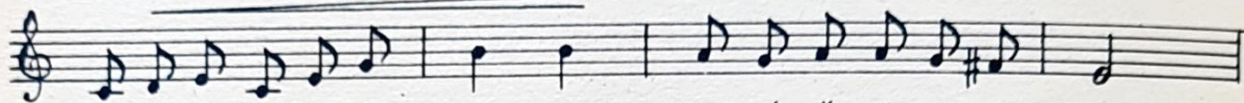
(Vida Brest)

Počasi, otožno

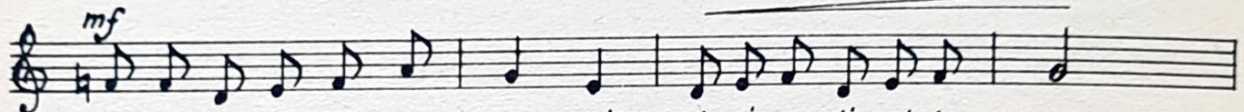
Karol Pahor

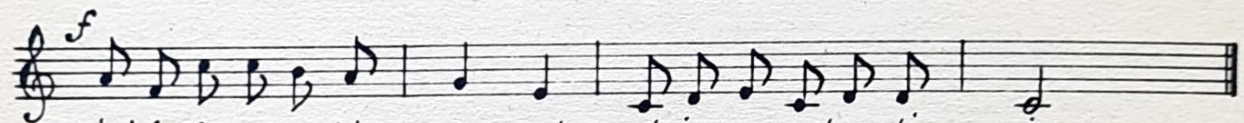
Očka, saj bi rad ti pi-sal kaj vese-le-ga za god,
Če me vsak dan kdo na-pa-de, le ponosen sem na to.

le o sreči bi ti pi-sal, pa je ža-lostno pov-sod...
Saj bo kmalu konec voj-ne, takrat bo spet vse le-po.

Sivko si še ti nam ku-pil, da i-me-li mleka smo,
Očka moj, za god že-lim ti mnogo, mnogo srečnih dni,

joj, kako sem rad jo pa-sel, zdaj pa so odgnali jo...
saj vse radi po-tr-pi-mo, da se le še vr-neš ti...

Le malokdo izmed partizanskih skladateljev hrani na partizanska leta toliko spominov kot Karel Pahor. Veselih in žalostnih. Kako tudi ne, saj je tri leta preživel v naših gozdovih, tri leta je živel z borci in se hrabro boril za našo svobodo. Pa ne samo s puško. Tudi skladal je.

Kje je ustvarjal? Največkrat kar na planem. Nekaj pesmi pa je ustvaril pod kaj nenavadno streho, v velikem, prevrnjenem vinskem sodu. Našel ga je v neki vasici nad Dolenjskimi Toplicami, daleč od vrveža, ki ga je motil pri njegovem skladateljskem delu. Tovariši so ga nešteto krat iskali in pretaknili vse koticke, da bi ga našli. Karla Pahorja pa nikjer. Zamislite si, kako so pogledali, ko so ga končno, po truda polnem iskanju našli v vinskem sodu. Tam je žvižgal in brundal melodijo, ki jo je bil napisal.

Na ta sod, na to nenavadno skladateljsko »delavnico«, se Karel Pahor še danes spominja in kadar pripoveduje o njem, mu vesel smeh zaigra na dobrodušnem, prijaznem obrazu...

Narisala CITA POTOKAR

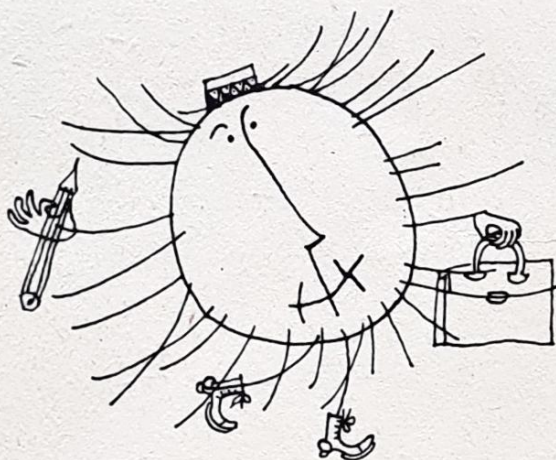
Prvošolka

Neža Maurer

Allegro - veselo

Blaž Arnič

Vstani, Metka! Čas je vsôlo sonček je že davno, davno vstal,
glej, sonček je že davno, davno vstal,
torbico si je pripravil in klobuk na glavo, glavo dal.
in klobuk na glavo, glavo dal.
Lju — ba mama, re — ci sončku: Če greš v šo — lo,
Lju — ba, ljuba mama, re — ci, reci sončku: Če greš v šo — lo,
sonček, sonček zlat, opravi — ci na šo Metko, da nespojde kostanj brat.
sonček, sonček zlat, opravi — ci na šo Metko, danes pojde kostanj brat.

»Blažek! Blaazek!« je mati klicala sinka, ki je že zarana odgnal živino na sočno pašo. »Kje pa je spet ta fant?« Skrbelo jo je, oče pa se je nasmehnil in dejal: »Kaj ga ne slišiš?« Iz daljave, tam nekje, kjer se vzpenja proti nebu mogočna Raduha, je odmevalo tenko piskanje. Blaž je piskal na pastirsko svirel in je bil tako zatopljen v svojo igro, da ni slišal matere. Tako, vidite, otroci, je začel svojo pomembno glasbeno pot slovenski skladatelj Blaž Arnič, ki vam je uglasbil pesmico o »Prvošolki«.

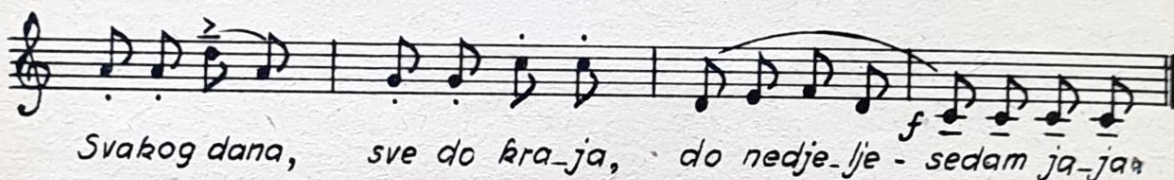
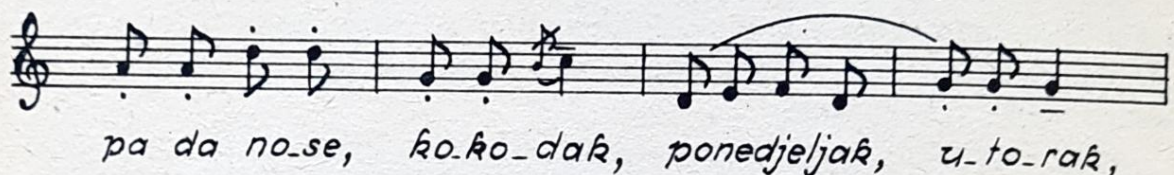
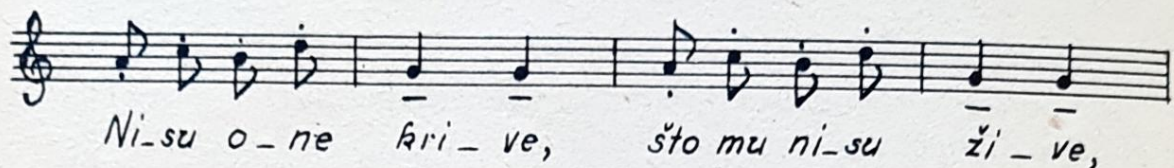
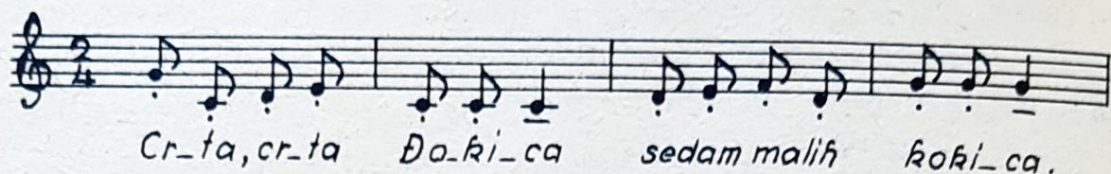
JANEZ BITENC

Sedam kokica

Gvido Tartalja

Umjereno ♩ = 88

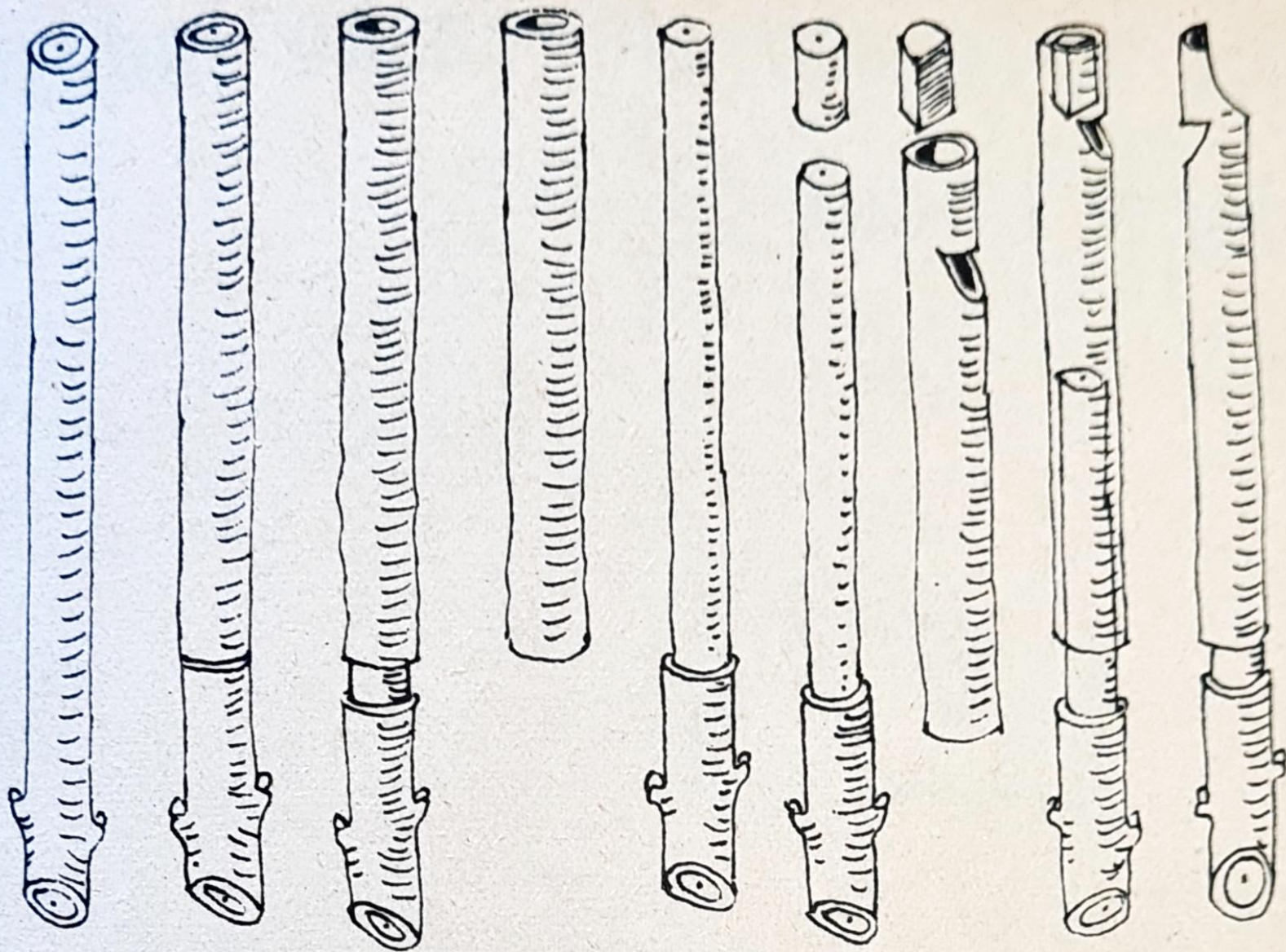
Ivo Lhotka-Kalinski

Kadar Jurček riše, je najbolj srečen. Riše hiše, oblake, sonce, konja, avtomobile, vlak... Da, tudi putke. Putke, ki tekajo po domačem dvorišču in nesejo tako okusna jajčeca. Joj, ko bi jih znale nesti tudi te, ki jih je Jurček pravkar narisal. Če bi znesle vsak dan eno, bi jih bilo kar sedem v enem tednu. To bi bila mamica vesela. Pa ne bo nič. Jurčkove putke negibno žde na papirju. Živé samo v njegovi domišljiji.

Tako poje pesmica o »Sedmih putkah«, ki jo je svojemu sinku Bojanu posvetil znani hrvaški skladatelj Ivo Lhotka - Kalinski. Le zapojte jo, boste videli, kako je lepa!

JANEZ BITENC

MARIJA VOGELNIKOVA

VRBOVE PIŠČALKE